

Den anden mulighed er at sikre en prioritering af de offentlige udgifter. Højere skatter betyder, at familiernes privatøkonomi bliver presset. Det medfører en mindre fleksibilitet i hverdagen og et tab af privat velfærd, men for samfundsøkonomien er det nok så vigtigt, at højere skatter, særlig på den sidste tjente krone, hæmmer arbejdsindsatsen og dermed mulighederne for at realisere målsætningerne om en højere beskæftigelse de kommende 10 år.

Alle har tilsyneladende været enige om, at skatterne skulle falde frem til år 2010. Det fremgår i al fald af de mange planer, som også den tidligere regering har fremlagt. Vi er altså bredt i dette Folketing enige om skadevirkningerne af alt for høje skatter. Forskellen er nok bare den, at vi er nogle, som er parat til at drage konsekvensen, andre er ikke.

Det er derfor en hul kritik, når den tidligere regering kritiserer, at der indarbejdes besparelser på finansloven, som sikrer, at de offentlige udgifter holdes på sporet. Selv om der er behov for at prioritere de offentlige udgifter, er det nyttigt med en grundig diskussion af de forslag, der lægges frem. Det er altid nyttigt at få diskuteret de konkrete forslag og prioriteringerne. Men diskussionen ville foregå på et langt mere kvalificeret niveau, hvis oppositionen enten var mere villig til at pege på anden realistisk finansiering eller i stedet for sagde lige ud, at man vil have højere skatter eller højere offentlig gæld.

Den store og måske for oppositionen overraskende nyskabelse i VK-regeringens forslag til finanslov er jo netop, at der nu for første gang i flere år er taget skridt til at opnå en sammenhæng mellem de langsigtede planer og de konkrete forslag i finansloven. Denne sammenhæng opnås kun ved prioriteringer på udgiftsbudgettet, så nye initiativer ikke finansieres med nye skatter og afgifter.

Den tidligere regering udskrev år efter år ekstraregninger til erhvervslivet, når det blev klart, at aftalerne med venstrefløjens medførte udgiftstigninger. Det gælder finanslovene for år 2000 og 2001. Den tidligere regerings politik skadede erhvervslivets vilkår. Stadig stigende skatter, afgifter og byrder har forringet konkurrenceevnen og dermed indkomsterne for alle dele af befolkningen, lige fra de privat ansatte til folkepensionister og dagpengemodtagere.

Det er en uklædelig strudsetaktik at forsøge at gemme stramninger for borgerne ved at lade erhvervslivet stå som indbetaler af nye skatter og afgifter. Det er der ændret på med den ny re-

gering. Der er brug for en ny, holdbar linje, hvor der er sammenhæng mellem finanslovene og de langsigtede målsætninger for samfundsøkonomien.

Det Konservative Folkeparti tager rent faktisk de langsigtede planer alvorligt. Vi står over for en række udfordringer, som kræver handling, hvis økonomien stadig skal hænge sammen de næste årtier, hvor ændringer i befolkningens aldersmæssige sammensætning betyder, at der bliver færre i den arbejdsdygtige alder. Der vil samtidig blive flere ældre medborgere og dermed stigende offentlige udgifter til pensioner og omsorg for de ældre.

Den ændrede aldersmæssige sammensætning af befolkningen betyder, at der skal ansættes flere i den offentlige sektor for blot at opretholde det serviceniveau, som vi i dag kender. Det betyder, at det er ekstra vigtigt at sikre en effektivisering af den offentlige sektor, så forbedringer af den offentlige service i al fald delvis kan tilvejebringes gennem højere produktivitet.

Kl. 17.30

Der er behov for at stille større krav, ikke mindst på grund af Finansministeriets beregninger, der viser, at produktiviteten i den offentlige sektor er faldet med ca. 10 pct. i løbet af 1990'erne. Til sammenligning er effektiviteten i den private sektor i samme periode steget med omkring 20 pct.

For det Konservative Folkeparti er det klart, at der ikke er råd til at gentage udviklingen fra 1993 til sidste år med en kraftig og ukontrolleret vækst i den offentlige sektor. Under den tidligere regering voksede den offentlige sektor med ca. 2 pct. om året. Det var dobbelt så meget som forudsat, og der har kun været et sted at sende regningen hen, nemlig til skatteyderne. Denne uholdbare udvikling kan ikke gentages frem til år 2010.

Fortidens synder skærper kravene til prioriteringer i dag, så den offentlige sektor og skattesystemet kan blive tilpasset en større andel af ældre medborgere og et større pres på det danske skattesystem. Det er klogere at tage fat på de åbenlyse udfordringer, inden vi når afgrundens rand. Det har vi prøvet før for 20 år siden, og dengang var det en nødvendig konsekvens, at opretningen var barsk og langvarig. I årene frem til 1982 var hovedproblemet det, at der var et betydeligt og kraftigt stigende underskud på de offentlige finanser. I 1982 nåede underskuddet op på 10 pct. af BNP, hvilket ville svare til ca. 125 mia. kr. i år 2002.